

Слід відзначити, що прояви імперативних розладів сечовипускання у пацієнтів досліджуваної групи на тлі комбінованої терапії значно зменшилися, що призвело до суттєвого покращення якості життя. При цьому об'єм передміхурової залози практично не змінився, а об'єм залишкової сечі дещо зменшився і становив у середньому 49,1 мл. За результатами заповнення стандартного опитувальника IPSS (QoL) після лікування середній бал для IPSS становив 16,4, а для QoL – 3,1. Таким чином комбінована терапія альфа1-адреноблокатором і антидіабетичним бігуанідом показала високу терапевтичну ефективність у 67,5% хворих на ГАСМ в поєднанні з ДГПЗ. Застосування антидіабетичних бігуанідів при сполученні симптомів ГАСМ і ДГПЗ в комбінації з альфа 1-адреноблокаторами веде до зменшення вираженості як обструктивної так і іритативної складової дизурії, що підтверджується позитивною динамікою показників ефективності сечовипускання (зменшенні залишкової сечі, вираженому збільшенні середнього ефективного об'єму сечового міхура і коефіцієнта ефективності сечовипускання) і вказує на відновлення резервуарно-евакуаторної функції сечового міхура.

Ф. І. Костєв, Ю. М. Дехтяр, О. С. Руденко

ОПТИМІЗАЦІЯ ТЕРАПІЇ ІДІОПАТИЧНОГО ГІПЕРАКТИВНОГО СЕЧОВОГО МІХУРА

Одеський національний медичний університет

Метою дослідження було розробити лікувальну стратегію ГАСМ на підставі результатів аналізу варіабельності ритму серця (ABPC) в ході уродинамічних тестів. Основну групу склали 32 жінки з ідіопатичним ГАСМ. Проведене обстеження дозволило виявити у 21 жінки з ГАСМ клінічні ознаки і нейрофізіологічні кореляти вегетативної дисфункції у вигляді порушення симпатико-парасимпатичних взаємовідносин, зриву компенсаторних механізмів регуляції. При цьому забезпечення довільного утримання сечі відбувається в умовах напруги центральних механізмів, що сприяє передчасної симпатичної активації при фізіологічному заповненні сечового міхура. Ці результати в сукупності з даними про роль серотоніну в регуляції акту сечовипускання дозволили запропонувати в якості патогенетичного методу лікування у цієї групи хворих (n=21) застосування СІЗЗС. Ефективність терапії оцінювали за щоденниками сечовипускання, результатами тестування якості життя (QoL) у зв'язку з симптомами нижніх сечових шляхів, змін показників аналізу варіабельності ритму серця з функціональними пробами. У результаті лікування при аналізі щоденників сечовипускання отримано статистично значуще зменшення частоти поллакіурії і ургентності, відзначили збільшення середнього ефективного обсягу сечовипускання. Епізоди ургентного нетримання ($p < 0,05$) і його частота ($p < 0,001$) достовірно зменшилися. У 40% пацієнок зберігалася ноктурія, однак частота її значимо скоротилася, при цьому в середньому пробудження через частого сечовипускання спостерігали до 1.8 ± 0.8 раз на добу. Зниження загального бала QoL вказувало на поліпшення якості життя після курсу проведеної терапії. Таким чином, у частини хворих ГАСМ (61%) виникає дисбаланс вегетативних регуляторних механізмів при порожньому і наповненому сечовому міхурі, така дисфункція має чітке підтвердження результатами дослідження кардіоритма.